

fedtet Lag af Sod og Snavs. Hr. Carlsen, der skudrede af Kulde standsede pludselig foran en gammeldags Kafe, der laa i en høj Stue paa Vesterbro. Han stødte Præsten i Siden og spurgte, om han ikke trængte til lidt Centralvarme i Kroppen.

Mads Vestrup havde ventet et saadant Spørgsmaal og ogsaa forberedt sig paa Svaret. Han var ganske klar over sin Opgave overfor denne Mand.

„Dersom De tænker paa en Kop Kaffe, saa gaar jeg gerne med ind. Men Spiritus drikker jeg ikke, og jeg er ogsaa helst fri for at vise mig i Selskab med nogen, der nyder berusende Drikke.“

A B D Carlsen saae op paa ham med Forfærdelse. Hans Mund og de tunge Øjne formelig stivnede.

„Er De Afholdsmand?“

„Ja.“

„Det var Satans! De ryger ikke, og De drikker ikke ... Saa synes jeg sgu, De ogsaa godt kunde ha' ladet Tøsebørnene være i Fred.“

Blodet løb Mads Vestrup til Hovedet af Hidsighed og Skam. Men han tog sig ydmygt i sin Vrede og gik videre uden at svare.

Carlsen, der ikke selv havde Penge til et Glas Øl engang, endsige til den koghede Romtoddy, hans Inderste skreg efter, travede ynkeligt afsted med Frakkekraven op om Ørene og gumlede paa sin tørre Tunge. Han var aldeles hjælpeløs i sin ufrivillige Nøgternhed. Hvert Øjeblik gled han i det fedtede Føre, og flere Gange var han ved at falde.